הריני נזיר פרק שני נזיר

את"ל נזירות מועטת כיון דעשרה יומין הוא דיתרין לא סליק ליה הלין עשרה ודאי נזיר מאה יום כיון דאית ליה תמנין יומין לבסוף סלקין ליה או לא ואת"ל חיילי אמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר עולם מהו מי חיילא עליה [א]או לא את"ל הבא כיון דאפשר לאיתשולי חיילא אמר הריני נזיר שמשון לאחר עשרים יום ומעכשיו נזיר סתם מהו הבא לא אפשר לאיתשולי מי חיילא [ב]או לא אמר כמשה בשבעה באדר מאי פשוט מינייהו קדמייתא [ג]הריני נזיר לאחר עשרים יום ומעכשיו מאה יום [ד]מונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים כדי להשלים נזירות ראשונה נטמא בימי בנו רבי יוחנן אמר [ה]סותר ריש לקיש אמר אינו סותר רבי יוחנן אמר סותר [ו]הדא נזירות אריכתא היא ריש לקיש אמר אינו סותר נזירות דידיה לחוד ודבריה לחוד

נטמא

אם"ל נזירות מועטת כיון. דאילו מתחיל מעכשיו למנות לא מייתרי ליה מהאיך נזירות אלא עשרה ימים ולא הוי כהן כדי גידול שיער דאין תגלחת פחות משלשים: **לא סליקין ליה הלין עשרה.** למנין נזירות דהא ליתא בהו גידול שיער הילכך לא חיילי ליה מעכשיו אלא לאחר עשרים יתחיל למנות שמי נזירות ויהא מגלח בינתים. ואי אמרת תפשוט ממתני' דקתני מנין את שלו ומונה את של בנו ואח"כ משלים את שלו ואע"ג דלא מייתרי משלו אלא עשרה ואפי' הכי חיילי הא לא [ז]דמי דאילו התם כיון דאמר הריני נזיר סתם לכשיהא לי בן לא נחית למנייניה דלא קאמר אימת [ח](אי לאחר עשרין וחמשה) [ט] הילכך האי דהדר ואמר הריני נזיר דינא הוא דליחול עליה לאלתר דדילמא לא יהא לו בן עד לאחר שלשים דלא מייתרי כלל ואיתיבתא דמלאלתר הוה ליה למיימי נזירות שלו ג"ז זמנין דלא יפקיק למימני את שלו קודם שנולד לו בן כיון דאי אפשר ליה בגילות כדפריש לעיל גבי מתני' כנזירות אחת דמי אלא הכא דקא נחית ליה למנייניה דאמר לאחר עשרים איכא לך למימני בהכי בעיין כיון דעשרים יומין כו': **ואם"ל.** היכא דאמר [י]מעכשיו [יא]מאה כיון דאפשר למימני מעכשיו עשרים ולאחר דמונה ליה שלשים אפשר למיהדר ולמימני תמנין משום דאיכא גידול שיער לבסוף חיילי להו מהשתא אכתי מיבעי לך הא אמר הריני נזיר לאחר עשרים ומעכשיו נזיר עולם מהו [יב] כיון דלנזירות עולם ליתא ליה הפסק דאיכא דאמר מעכשיו מאה יום הוא דאיכא למימר דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים דודאי חיילא עליה לאלתר מכי אמר מאה יום משום דכיון דאית להו הפסק לסוף מאה הילכך הכא נמי אפשר למפסקינהו מתוכן אבל דאמר מעכשיו נזיר עולם דנזיר עולם אין לו הפסק והאי דמגלח משלשים לשלשים היינו טעמא משום כובד ולא משום דליהוי הפסק וכיון דאין לו הפסק לא פסקינן להו מתוכן וכיון דלא אפשר בלא הפסקה לא מיחול עליה נזירות כלל עד לאחר עשרים לימני שלשים של נזירותו בראשה: **ואם"ל.** לענין כולהו שאילתא לענין נזירות מועטת [יג]לנזירות מאה או לנזירות עולם(יד): **כיון דאפשר ליה לאיתשולי.** אלהוא נזירות שקבל עליו לאחר עשרים ליחלו להו כולהו מהשתא אכתי מבעי לך אמר הריני נזיר שמשון לאחר עשרים יום ומעכשיו נזיר סתם מהו: **הכא.** בנזיר שמשון דלא אפשר לאיתשולי עליה משום דשמשון לא הוה נדור אמרינן כיון דלא אפשר לאיתשולי עליה אנזיר שמשון לא חיילא ההוא נזירות סתם (יד) [יב]דהואיל דסוף עשרים לא שלמי או דילמא חיילא: **אמר הריני כמשה בשבעה באדר.** דמשמע כמשה שנפטר בשבעה באדר א] ושוב לא שמה יין מי הוי לשון נזירות או לא: **נטמא בימי בנו.** האי דאמר הריני נזיר כשיהא לי בן ונזיר סתם התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את שלו נולד לו בן מניח את שלו ומונה את של בנו ואם נטמא בתוך ימים הללו [יג]שמנה לבנו: **ר' יוחנן אמר סותר.** אף אותן ימים שמנה כבר על שלו [ב] דכיון [יד]דאפילו מנה את שלו אינו מגלח בינתים כנזירות אריכתא דמי וסותר את הכל: **וריש לקיש אמר אינו סותר.** את שלו דנזירות דידיה לחוד ודבנו לחוד:

נטמא

עשרים יום ונהי דלא מצי לגלח לסוף עשרה דלאחר עשרים דהא חל נזירות שמשון מ"מ כל דין נזירות שיכול לנהוג נהוג כגון איסור יין וטומאת מתים ח] ואחר עשרים יפקיק נזירות זה ויתחיל נזירות שמשון דלא קפיד [ט] אפי' אהפסקה נזירותו אבל לא מצי למיבעי היכא דאמר הריני [י] סתם לאחר [כ'] ומעכשיו נזיר שמשון דודאי חיל עליה לאלתר נזיר שמשון דכיון דמצי לאתשולי אסתם נזירות לאחר עשרים יעשל עליו ולא יהיה הפסק בנזירות שמשון והך בעיא לא מצי בעי בנזיר עולם כגון דאמר הריני נזיר עולם לאחר [עשרים] ומעכשיו נזיר [סתם] דודאי חיל עליה נזיר סתם מהשתא כיון דאפשר איתשולי אנזיר עולם הבא לחול עליו אחר עשרים שיעשל עליו ויעשיה סתם נזירות דדוקא אנזיר שמשון מיבעיא דלא אפשר לאיתשולי עליה וה"נ משמע בפ"ג דמכות (דף כב.) אמתני' דיש חורש תלם אחד דנזיר שמשון לא אפשר לאתשולי נזיר עולם אפשר אתשולי: **אמר** כמשה בז' באדר מהו. דכיון הוולדו דהיינו בז' באדר שמתו שמחה גדולה וכיום מותו בז' באדר מקפמתא רבים נדרו בנדר[9] ורבו נזירים בישראל ממנין לער והוא אמר בסתם אבא היינו כמו שהיה דורו של משה בז' באדר ביום מותו ונזירות קבל עליה או ביום[10] הוולדו קאמר ושמחה קבל עליה וק"ק למ"ד (זבחים דף קח.) נדרים ונדבות[11] לא קריבין בבמה א"כ אותם שנדרו בנזיר בפטירת משה רבינו הא היו נזירים כל ימיהם ולא יכלו להקריב קרבנות דקרבן נזיר ונידב[12] הוא ולא היה איתר גם בשילה[13] וכן קשה מן נזירות דאבשלום[14]: **פשוט** מיהא קמייתא הריני נזיר ובו'. נטמא בימי בנו. אמתני' קאי דתנן מנין את שלו ומונה של בנו לרש לקיש נפקא מינה לענין דאם נטמא בימי בנו אינו סותר את שלו ולר' יוחנן נמי דסותר היינו דוקא כשפוסק מנייניו כ] והנית את שלו ומונה את של בנו ועומד בהמלגא מנייניו אז דסותר[15] את של בנו סותר נמי את של מנייניו לפי שלא השלים מנייניו ואילו היה מונה שני מנייניים אחד לו מקויים לעצמו ושוב היה מונה לבנו לעצמו ונטמא בימי בנו לא היה סותר מנין של עצמו ל] לגמרי עד שלא התחיל מנין של בנו ורש לקיש אמר אינו סותר אלא נזירות של בנו אבל בנו דאם נטמא בימי בנו ד"ה אינו סותר אלא נזירות דידיה לחוד ודבריה לחוד אלא אם כן הוא מונה לבנו

יד: הריני נזיר פרק שני נזיר

נטמא בימי צרעתו. אמר הריני נזיר מהיום ׳ והתחיל למנות נזירות א) [שימין] מלוגו אינו עולה לנזירות וגם אינו סותר כדלקמן בפרק מי שאמר (דף יח:) ונטמא בתוך בימי מלוגו לר״ל אינו סותר הימים הראשונים שמנה לנזירותו קודם ימי צרעתו וכשיטהר מצרעתו יגלח ויביא קרבנות מצורע ויחזור וישלים מנין נזירות כמו שפסק ור׳ יוחנן אומר סותר הא בנזירות קאי ועדיין לא מנה המאה ולכשיטהר מצרעתו צריך למנות כל ימי נזירותו: וצריכא. לאשמועינן פלוגתייהו דבנו ובצרעתו: **נטמא** ביום גידול **שיער.** פי׳ אמר הריני נזיר שלשים יום וכשמנה כ׳ מנזירותו גילחו ליסטים על דרכו דהשתא לא יוכל לגלח ביום שלשים לנזירות ולהביא קרבנותיו עד אחר שלשים יום מיום שגילחוהו הליסטים לאין גידול פחות משלשים יום והתחיל הל׳ וכשמנה עשרה סיים נזירותו שהרי תמילה מנה עשרים טרם שגילחוהו הליסטים ואלו העשרים יום האחרונים אינם רק לגדל שיער שיוכל לגלח אחר נזירותו ולהביא קרבנותיו והכה נטמא והלי דנקט ביום גידול שיער ולא נקט בימי דנקט לעיל בימי צרעתו לפי [שאין] אפשר שלא יהו נמשכים ימי צרעתו טפי מיום אחד אבל גידול שיער אפשר שלא יתאריך עליו אלא יום אחד כגון שגילחוהו ליסטים יום שני לנזירותו דהשתא אינו מוסיף על שלשים אלא יום שלנקמוף בעבור גידול שיער:

התם שני נזירות. של בנו ושלו וכן נטמא בימי צרעתו נזירות לחוד וצרעת לחוד הכא חדא נזירות הוא וכן נטמא ביום שהוא טהור מד נזירות הוא: **אמר** רב **הסדא הכל מודים שאם קידש שיער בדם.** פירוש אם לאחר שנזרק הדם נטמא קודם שגילח וקורא קידוש שיער שלא גילח כדכתיב וקידש ראשו שפירושו יתמיד לגדל ראשו: אין לו תקנה. קס״ד שלא יוכל עולמית לשתות יין ולגלח כיון שהביא כבר קרבנותיו וכיון דנטמא[2] קודם שגילח ובלא הכאת קרבן לא יוכל לגלח: אליבא [דמאן] אי אליבא דר׳ אליעזר כיון דאמר תגלחת מעכבת. לשתות יין תוך מלאת הוא כלומר הרי הוא כלומר נטמא קודם הכאת קרבנותיו שהוא כתוך מלאת ולסתור כלומר יחזור ויביא קרבנות כדתנן פרק ג׳ מינין (לקמן דף מז.) מי שנזרק עליו אחד מן הדמים ונטמא ר׳ אליעזר אומר סותר את הכל ופריך גמרא והאמר ר׳ אליעזר כל אחר מלאת [שבעה] סותר ומשני מאי סותר קרבנותיו ולאחר [שיטהר] יביא קרבנותיו והאי ב) יסתור[3] דהכא ע״כ לאו דווקא דנטמא[4] כיון שלשים דהא ת״ר אליעזר בפירקין לקמן (דף מז:) לאיש סותר [אלא שבעה]: אלא אליבא דרבנן האמרי דתגלחת לא מעכבא. לשתות יין ויכיל שהביא קרבנות מותר לטמאות ולשתות אלא תגלחת כלל: **לעולם אליבא דרבנן ומאי אין** לו תקנה[5] למצות גילוח. דכיון שהביא כבר קרבנותיו שוב לא יביא ונסתלק ומיד מותר לשתות יין אלא תגלחת כלל והכל מודים דקאמר רב הסדא קאי אפלוגתא דרב ושמואל דפליגי דנטמא[5] כיום גידול שער אם סותר והכא דנטמא קודם תגלחת[6] מודים לאיש סותר דהוי כמי שגילח כבר: **נזיר** שכלה לו ימיו.

שמנה כל ימי נזירות ועומד כיום הכאת קרבנותיו:

לוקה על הטומאה. אם נטמא קודם הכאת קרבנותיו אבל אינו סותר נזירות שמנה אחר שכלו ימיו כבר ונהי דאשכחן בפירקא דלקמן (דף מז.) ואייתי לעיל נטמא יום מאה ואחד סותר שלשים היינו דוקא יום ק״מ וגזירינן אטו יום שלשים דהוי יום תגלחת דאורייתא כדתנן פרק קמא (לעיל דף ה:) אבל ביום מאה ושנים אינו סותר [6] או ביום שלשים ואחד אינו סותר: **שאני הכא** דאמר.[7] לענין טומאה דאמר רחמנא ונטמא ולא אמר שנזרו מי שנזרו תלוי בו בראשו שכבר שלמו אלא[8] אין לו עדיין נזירות אלא בראשו שלא גילח[9] אז לוקה על הטומאה דכתיב ונטמא [לאשם נזרו] ומיהא אם נטמא אחר שהביא קרבנותיו לא מחייב אש״ם שנדרים לא מעכבא דהך דרשא לא מתוקמא אלא קודם הכאת קרבן ומיקרי שפיר נזרו בראשו אע״פ שעדיין לא הביא קרבנותיו לפי שאין בגופו לעשות אלא תגלחת אבל אם שתה יין או גילח לא מחייב דהא ליכא בהו קרא כמו גבי טומאה:

נטמא בימי צרעתו ר׳ יוחנן אמר [8]סותר ריש לקיש אמר אינו סותר רבי יוחנן אמר סותר דהא בנזירות קאי ריש לקיש אמר אינו סותר צרעת לחוד ונזירות לחוד וצריכא דאי איתמר בהך קמייתא בההיא א״ר יוחנן סותר שם נזירות אחת היא אבל בהא אימא מודה ליה לריש לקיש דנזיר לחוד וצרעת לחוד ואי איתמר בהא בהא קאמר ר״ל אבל בהך אימא מודה ליה לר׳ יוחנן צריכא נטמא ביום גידול שער רב אמר [2]אינו סותר אפי׳ לר׳ יוחנן דאמר סותר הני מילי היכא דקאי בנזירות גידול שער מישלם נזירות הוא ושמואל אמר סותר אפי׳ לריש לקיש דאמר אין סותר התם שתי נזירות הכא חדא נזירותא אמר רב חסדא הכל מודים שאם קדש שער בדם אין לו תקנה אליבא דמאן אי אליבא [9]דרבי אליעזר כיון דאמר תגלחת מעכבת תוך מלאת היא ולסתור אלא אליבא דרבנן [2]האמרי תגלחת לא מעכבא לעולם אליבא דרבנן ומאי אין לו תקנה [7]אין לו תקנה למצות גילוח אמר ר׳ יוסי ברבי חנינא נזיר שכלו לו ימיו לוקה על הטומאה ואינו לוקה על התגלחת ולא על היין מאי שנא טומאה דלקי דאמר קרא [1]כל ימי הזירו לה׳ לרבות ימים שלאחר מלאת כימים שלפני מלאת אי הכי אתגלחת נמי ליחייב דהא אמר רחמנא [2]כל ימי נדר נזרו תער לא יעבור על ראשו לעשות ימים שלאחר מלאת כימים שלפני מלאת ותו [3]כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין לעשות ימים שלאחר מלאת כימים שלפני מלאת

שאני

נטמא כימי צרעתו. היה נזיר ונצטרע וכימי צרעתו נטמא למתים: ר׳ יוחנן אמר סותר. את הקודמין דהא אכמי קאי בנזירות הואיל [6]דכי נתרפא מצרעתו משלים מה [2]שכבר מנה קודם שנצטרע: ריש לקיש אמר אינו סותר. דימי צרעת לחוד הואיל ואין עולין לו למנין ימי נזרו. והימ״ן שונה להני תרתי דרבי יוחנן וריש לקיש בנטמא אחרינא ולא המור״ם חז״ל [3]והיו״ט כדכר״י הימ״ן דכין כי נטמא בצרעתו וכין בנזירות בנו דהכוח אידך נזירות נזיר מאה מיירי לפי שלא מלינו גידול [4] פחות משלשים והואיל ומכתרוייהו צריך לגלח דלכי נתרפא מצרעתו נמי צריך לגלח הילכך לא מיתוקמי אלא בנזירות מאה [5]: **נטמא כיום גידול שער.** כגון שקיבל עליו נזירות מאה יום וכי מנה שבעים ונצטרע וכי נטהר גילח תגלחת לצרעת ואכתי פשו מן המאה שלשים יום לאיתי כהו גידול שיער ונטמא ביום גידול שער היינו ביום מאה שכו שלם גידול שיער שלו דברי הכל סותר השלשים שאחר הצרעת אבל בשם סותר שבעים שלפני הצרעת פליגי: **רב אומר אינו סותר.** דאפי׳ לרבי יוחנן דאמר נטמא בימי בנו דסותר כל נזירות[2] התם בנזירות קאי להכי מני סתר לנזירות נמי אבל הכא כיון דנטמא ביום מישלם גידול שיער [3]כבר שילם נזירותו ולית ליה כח למסתר דלפני צרעת: **ושמואל אמר סותר.** את הכל אפי׳ ע׳ קמאי: [4] **שם נזירות אחת היא.** [1][אבל] מנין שלו ומנין של בנו [2]תרי נזירות מיתקרו: ל״א **נטמא כיום גידול.** כגון דאמר הריני נזיר והתחיל ומנה עד עשרים יום ונטמא וסתר את הכל והתחיל למנות נזירות אחרת ומנה עשרה ימים בטהרה ואח״כ נטמא בתחד מכל עשרים יום הנותרין להשלים לנזירות: **רב אמר אינו סותר.** הללו עשרה דאפילו לרבי יוחנן דאמר סותר הני מילי היכא דקאי בנזירות גמור אבל הא דלא איטמי אלא כימי גידול שיער דמשלם נזירות הוא דלכי [5]מנרפי הני עשרה לעשרים קמאי הוו להו שלשים והלכך הא דאהדר איטמי מעשרה ואילך לא הוי אלא תשלומי נזירות ואפי׳ ר׳ יוחנן מודה דאינו סותר להנך עשרה אלא כיון דהוה שליש ובעיני מתחיל למנות מעשרה ואילך עד שלשים: **ושמואל אמר סותר אפילו לר״ל כו׳.** אבל הכא חדא נזירות. והא דאמרינן משלם נזירות הוא לא אירע דכיון דסתרו הראשונים שוב אי אתה יכול לגרף עמהן הללו [6] ולומר שלשים הן: **הכל מודים שאם קידש שיער בדם.** [7]כיון ל״א צריך להביא קרבנותיו והתגלח אחר קרבנותיו אם כבר נזרק הדם כשנטמא ועדיין לא גילח שאין לו תקנה להתירו [8]כיון דלמנות פעם אחרת ולהביא קרבן אחר אי אפשר דקרבן אחד הוא מביא ולא שני קרבנות וכבר הביא קרבן אחד ואין עולה לו דהא כבר נטמא לפיכך אין לו תקנה. והא דקתני קידש ליטנא דקרא נקיט דכתיב וקדש את ראשו (במדבר ו׳): **כיון דאמר תגלחת מעכבא.** לשתות יין בתוך מלאת קרינא ביה [9]לסתור מה שמנה וליימי קרבן אחר: **אלא אליבא דרבנן.** דפליגי עליה בפרק ג׳ מינין (לקמן דף מז.) ואמרי כיון שזרק עליו אחד מן הדמים נטהר [10]: **למצות גילוח.** דלא יהא תגלחת בטהרה כמצותו [11] לעולם שהרי אינו יכול לסתור ולמצות נזירות אחרת שהרי לאחר מלאת נטמא הילכך אין לו תקנה לגלח בטהרה אלא תגלח בטומאה: **נזיר שכלו לו.** ימי אלשים [12] נזירות סתם ולמצות מרובה כל ימים שהזיר ולאחר מלאת שצריך להביא קרבנותיו נטמא לוקה על הטומאה: **ואינו לוקה על הגלחת.** אבל אינו לוקה אם גלח קודם שהביא קרבנותיו אז שתה יין קודם שהביא קרבנותיו: **דאמר קרא כל ימי הזירו לה׳.** דכתיב כל דלא צריך וכתביה ואמר כל ימי הזירו לה׳ על נפש מת לא יבא לרבות ימים כו׳: **כל ימי נדר נזרו תער וגו׳ כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין וגו׳.** ולילקי נמי אתרוייהו:

שאני

מסורת הש״ס

א) [לקמן כח. מו. מז. סב.], ב) [לעיל ע״ח], ג) שיין לדף טו ע״ב,

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה ריש לקיש וכו׳ גידול שער פחות משלשים והואיל ומכתרייהו ב״כ אמו ע״פ דעת הגליון דלעיל בתמימין: (ב) ד״ה ומשמ״ל וכו׳ ע׳ קמאי דשם נזירות אחת היא אבל מנין שלו וכו׳ מיתקרו ליטנא אחרינא נטמא כיום גידול שער כגון דאמר וכו׳ לכשלים לנזירות רב אמר כל״ל והכ״ל: (ג) ד״ה למסתם גילות וכו׳ כמלומו שהרי כל״ל ותיבת לשלם נמחק: (ד) ד״ה נזיר וכו׳ לנזירות סתם:

גליון הש״ם

תוס׳ ד״ה לוקה כו׳ או ביום ל״ל. ע׳ לעיל דף ו׳ ע״א תי״ה נטמא? ולקמן דף נז ע״ב ד״ה נטמא:

הגהות מהר״ב רגשבורג

א) תוד״ה ונטמא בימי צרעתו וכו׳ והתחיל למנות נזירות ונטהר כל״ל: ב) ד״ה אלינא דמתן וכו׳ ומצני מאי סותר קרבנותיו ולאחר שיטהר יביא קרבנותיו והאי יסתור. מלת יסתור נמחק וי״ב סותר כל״ל:

הגהות התוספות

1. תיבת מהיום נמחק וכ״ל מאה יום. 2. תיבות וכיון דנטמא נמחק, וכ״ל ונטמא. 3. כ״ל לסתור. 4. נכ״ל נטמא. 5. כ״ל נטמא. 6. כ״ל קודם תגלחת אחר שהביא קרבנותיו מודים כו׳. 7. תיבת דאמר נמחק. 8. תיבת אלא נמחק וכ״ל ימי מזרותו ועמה אין לו נזירות כו׳. 9. כ״ל שלא גילח עדיין.

מוסף רש״י

דאי ר״א כיון דתגלחת מעכבתא וכו׳ דלאמרינן בפרק ג׳ מינין (לקמן מז.) אחר שתה המזיר יין, אחר מעשים טוב, (לקמן כח.).

פי׳ הרא״ש (המשך)

שאם (גדל) [קדש] שער בדם. כלומ׳ שנזרק דם קרבנותיו בעוד שערו קדוש דהיינו קודם גילוח כדכתיב וקדש ראשו ביום ההוא דגידול שער מקרי קדושה: אין לו תקנה. קס״ד שלא יוכל לגלח ולישמא למתים לעולם. דכיון שנטמא אחר זריקת הדם קודם שגילח לא יוכל לגלח קודם[2] הבאת קרבן אי אליבא דר׳ אליעזר כיון דאמר תגלחת מעכבת דאפי׳ הביא קרבנותיו אסור לשתות יין ולישמא למתים עד שיגלח האמרי׳ לקמן ע׳ ג׳ מינין אם משנזרק עליו א׳ מן הדמים נטמא ר״א אומר סותר הכל וסרך לקמן והא אמר ר׳ אליעזר כל לאחר מלאת אינו סותר ומשני מאי סותר קרבנותיו ולאחר ז׳ יביא קרבנותיו: תוך מלאת הוא ולסתור ולאו דוקא תוך מלאת אלא הוי כמו נטמא קודם הבאת קרבנותיו שפותר ד׳: הא אמרי׳ תגלחת לא מעכבא. ואחר הבאת קרבנותיו מותר לשתות יין ולישמא למתים אפי׳ לא גלח: אין לו תקנה למצות גילוח דכיון שהביא קרבנותיו בלא גילוח דקרא באדם טהור. ואינו סותר כדי לקיים מצות גילוח בטהרה ובא מודו רב ושמואל: נזיר שכלו לו ימיו משלם נזירותו ועדיין לא הביא קרבנותיו לוקה על הטומאה אע״פ שאינו סותר אפי׳ מדרבנן אלא כיום ל״א אבל ביום ל״ב אינו סותר אפ״ה לוקה. דאמר קרא כל ימי הזירו לה׳ על נפשות מת לא יבא וכל לרבוי אפי׳ ימים שלאחר מלאת ואמר רחמנא ונטמא ראש נזרו ימי שנזירות תלוי בראשו. כלומר ששלמו ימי נזירותו ואין לו נזיר עתה אלא בראשו שלא גלח עדיין מחדר על הטומאה. ומ״ר אם הביא קרבנותיו לא מחייב למ״ד תגלחת לא מעכבא. ומקרי שפיר נ״ר תלוי בראשו אע״פ שלא הביא קרבנותיו לפי שאין בגופו לעשות אלא תגלחת.

ל) נרלה דחסר כאן וכ״ל ואמ״כ מתה שמנים. והא דאמרינן כתתני: ג) ר״ל דכוה מתה ר״ל דאינו סותר את שלו כנו: ג) נרלה ד״ל לא יוכל לגלח בלא הכאת קרבן וכ״ה כתוס׳.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com